

[Hans Thyge Jacobsen.]

bliver respekteret, og at man ogsaa paa Rigsdagen under Arbejdet her maa gøre, hvad man kan, for at undersøge dets Muligheder. Det er, hvad vi forlanger, og vi forlanger det altsaa, om jeg saa maa sige, som Politik. Vi forlanger, at skal vi medvirke yderligere, maa der gives os den Indrømmelse, vises os den Imødekommenhed, hvilket Udtryk man nu vil bruge, at vor Politik paa dette Omraade bliver respekteret og underkastet den tilbørlige Undersøgelse.

Vi kræver ikke af nogen — fordi vi ikke selv kan præstere det —, at man her i den allernærmeste Fremtid skal komme med et fuldt udarbejdet Forslag til at lægge Alderdomsforsørgelsen over paa forsikringsmæssigt Grundlag, men vi forlanger, hvis vor Deltagelse i Lovgivningsarbejdet paa dette Omraade fremdeles skal kunne paa-regnes, at Tanken om en almindelig Folkepensionering bliver undersøgt til Bunds, sagligt, redeligt, udtømmende undersøgt, forhaabentlig saaledes, at der af en saadan redelig Undersøgelse fremgaar underbyggede Forslag, der kan bidrage til at faa hele dette Lovgivningsomraade saneret.

Det er paa høje Tid, vi kommer i Gang med dette Arbejde, for jeg tager ikke fejl i at formode, at i alle Partier her i denne Sal gør der sig — i hvert Tilfælde for deres Vedkommende, som har sat sig ind i disse Forhold — store Betæneligheder gældende ved den Udvikling, vi staar midt i, og Betænelighederne gør sig gældende ikke mindst paa de gamles Vegne — ikke saa meget paa de gamles Vegne, vi i Dag har at forsørge, som paa de gamles Vegne, der i Aarenes Løb vil komme til. Og her har vi alle sammen et Hensyn at tage til den sociale Tilstand i vort Land, at den maa være sund, at der ikke skal ske Sammenbrud, for Alderdomsforsørgelsen, dybt indgribende i alle Samfundsforhold, som den er, var dog et af de mest alvorlige Omraader der kunde ske Sammenbrud paa. Det er det, jeg altsaa meget gerne vil understrege.

Det ærede Medlem Hr. Bundvad brugte i sit Indlæg den Udtalelse, om man ikke kunde faa klar Besked med Hensyn til, hvorvidt vi vilde være med eller ikke vilde være med mere. Jeg haaber virkelig, jeg har givet klar Besked, saavel i mit Indlæg ved første Behandling som nu: Vi vil ikke være med mere, vi vil føre vor Politik frem, den Politik, som vi for Kortheds Skyld kan kalde for Folkepensioneringspolitikken, og hvis man ikke vil følge os eller imødekomme os — vi skal ikke strides om Ordene her —

paa dette aldeles afgørende Punkt, hvis Fremførelse er fuldt berettiget, saadan som Befolkningens Tankegang nu er, ja, saa siger jeg klart og tydeligt, og jeg haaber unisforstaaeligt, at Det konservative Folkeparti ikke agter at tage Del i Konkurrencen med Kommunisterne og Socialdemokraterne om at vinde de gamles Stemmer. Jeg haaber, det ærede Medlem vil være tilfreds med dette klare Svar. Det er jo nemlig klart og aabenlyst, at der hos Socialdemokraterne er en Angst for, at Kommunisterne ved deres stadige Overbud skal vinde frem igen. Jeg tror, denne Angst hos Socialdemokraterne er berettiget. Jeg har altid hævdet, at mange, mange flere af de kommunistiske Vælgere, end man i Almindelighed forestiller sig, er kommet fra Aldersrentenydernes Kreds. Det er blevet bestridt fra forskellig Side, men aldrig fra det kommunistiske Partis Side — de ved nemlig bedre. Derfor siger jeg, at jeg tror, denne Angst hos Socialdemokraterne er berettiget, men jeg synes ikke, det er værdigt, at det store socialdemokratiske Parti tilsidesætter Hensynet til en saglig Lovgivning paa dette Omraade bare af Angst for Konkurrence, bare af Frygt for et vist Stemmetab. Det forekommer mig, at naar man i det socialdemokratiske Program klart og tydeligt har taget til Orde for en almindelig Folkepensionering, saa er man forpligtet til at føre denne Tanke frem med Styrke, saa maa man vinde Mod til at sige nej til de stedse fremkommende Overbud fra kommunistisk Side.

Hvis Socialdemokraterne ikke snart gør det, ja, saa ser jeg med den allerstørste Betænelighed paa Udviklingen, saa bliver mine Betæneligheder yderligere skærpet, for vi ved jo, hvor Kommunisterne vil hen. Der er klart og tydeligt for os alle sat en Margen, inden for hvilken det kommunistiske Parti fremdeles vil vedblive at fremkomme med Forslag om Forhøjelser — den ligger paa godt og vel 900 Mill. Kr., altsaa det dobbelte af, hvad vi nu er ved at naa til, saa man har jo noget at glæde sig til, hvis man ikke snarest muligt siger stop og dæmper denne Angst ned og gaar over til en saglig Forhandling om, hvorledes Alderdomsforsørgelsen bedst, sundest og mest holdbart kan indrettes.

Det ærede Medlem Hr. Bundvad spørger mig altsaa, om jeg ikke vil være med mere. Nej, siger jeg, ikke saadan som det her foregaar. Men vil det ærede Medlem og det ærede Medlems Parti være med mere? Det er et Spørgsmaal, som jeg synes det vilde have Interesse at faa besvaret. Det ærede